

РЕШЕНИЕ

№ 7534

гр. София, 13.12.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 20 състав, в публично заседание на 24.11.2021 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Светлана Димитрова

при участието на секретаря Кристина Петрова, като разгледа дело номер **3658** по описа за **2021** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.145 и сл.от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/ във вр. чл.186, ал.4 от Закона за данък върху добавената стойност /ЗДДС/.

Образувано е по жалба на [фирма], ЕИК:[ЕИК], със седалище и адрес на управление [населено място], ж.к. „М.-III“, бл.№ 349, вх.2, ет.8, ап. № 45, представлявано от Н. У., чрез представител по пълномощие адв. Т.Ц., срещу Заповед № ФК-С938-0082431/15.02.2021 г., издадена от началник отдел „Оперативни дейности“-С. в ГД „Фискален контрол“ при ЦУ на НАП, с която на основание чл.186, ал.1, т.1, б.”а” и чл.187, ал.1 от ЗДДС е наложена принудителна административна мярка запечатване на търговски обект – магазин за търговия на дребно с плодове и зеленчуци, находящ се в [населено място],[жк], [жилищен адрес] вх.“А“, стопанисван от ЕТ „К.-Н. У.“с ЕИК:[ЕИК] и забрана за достъп до обекта за срок от 14 дни.

В жалбата се твърди, че наложената ПАМ не отговаря на целите на закона. Развити са съображения, че срокът е необосновано дълъг. Релевира се довод, че административният орган не е мотивира заповедта си. Бланкетно се твърди, че е нарушено правото на защита на жалбоподателя и че е нарушен принципът на пропорционалността. В допълнителна молба от 08.11.2021 г. се сочи, че е нарушено правото на ЕС. Претендира присъждането на разноски по представен списък.

Ответникът чрез процесуалния си представител юрк. К. оспорва жалбата като неоснователна. Претендира присъждането на юрисконсултско възнаграждение и прави възражение за прекомерност на адвокатския хонорар.

СГП - редовно уведомена, не изпраща представител и не заявява становище по жалбата.

Съдът, след като прецени поотделно и в съвкупност събраните по делото доказателства, доводите и становищата на страните, намира за установено от фактическа страна следното:

При извършена на 06.02.2021 г. проверка на търговски обект магазин за търговия на дребно с плодове и зеленчуци, находящ се в [населено място],[жк], [жилищен адрес] вх.“А“, стопанисван от ЕТ „К.-Н. У.“с ЕИК:[ЕИК], контролните органи са констатирани, че не се регистрира и отчита всяка извършена продажба на стоки и услуги в обекта чрез издаване на фискални касови бележки от въведеното в експлоатация фискално устройство. Това нарушение е установено при извършване на контролна покупка от органите по приходите, при която заплатената сума от 2,90 лв. не е регистрирана от ФУ чрез издаване на фискална касова бележка. Резултатите от проверката са обективирани в Протокол серия АА № 0082431/06.02.2021 г., с който се констатира нарушение на чл.118, ал.1 от Закона за данък върху добавената стойност /ЗДДС/. Въз основа на приетата в протокола фактическа обстановка административният орган е приел, че жалбоподателят не е изпълнил задължението си по чл.118, ал.1 ЗДДС да регистрира и отчете извършената продажба чрез издаване на фискална касова бележка и на основание чл.186, ал.1, т.1, б.”а” ЗДДС на 15.02.2021 г. издава Заповед № ФК-С938-0082431, с която е наложил оспорената ПАМ, като на основание чл.187 ЗДДС е забранил достъпа до обекта за срок от 14 дни.

При така установените факти съдът достига до следните правни изводи:

Жалбата е подадена в законоустановения срок от надлежна страна, срещу подлежащ на оспорване административен акт и е процесуално допустима.

Разгледана по същество е неоснователна.

Съгласно чл.186, ал.3 ЗДДС компетентен да наложи ПАМ по чл. 186, ал. 1 от ЗДДС е орган по приходите или от оправомощено от него длъжностно лице. За доказване компетентността на органа, издал акта, по делото е представена Заповед № ЗЦУ-1148/25.08.2020 г. на Изпълнителния директор на НАП, съгласно т. 1 от която началниците на отделите „Оперативни дейности“ в ГД „Фискален контрол“ в ЦУ на НАП са упълномощени да налагат принудителна административна мярка запечатване на обект по чл. 186 ЗДДС. С оглед на това съдът намира, че оспорената заповед е издадена от компетентен орган в кръга на предоставените му правомощия. Заповедта е в предписаните от закона форма и съдържание, в хода на административното производство не са допуснати съществени нарушения на процесуалните норми, и правилно е приложен материалния закон.

Съгласно чл.118, ал.1 ЗДДС всяко регистрирано и нерегистрирано по този закон лице е длъжно да регистрира и отчита извършените от него продажби в търговски обект чрез издаване на фискална касова бележка от фискално устройство (фискален бон) или чрез издаване на касова бележка от интегрирана автоматизирана система за управление на търговската дейност (системен бон). Редът и начина за издаване на фискални касови бележки е уреден с Наредба Н-18/2006 г. на МФ за регистриране и отчитане на продажбите в търговските обекти чрез фискални устройства. По силата на чл. 3, ал. 1 от Наредбата, всяко лице е длъжно да регистрира и отчита извършените от него продажби на стоки или услуги във или от търговски обект, чрез издаване на фискална касова бележка от ФУ или касова бележка от ИАСУТД, освен изрично посочени в закона случаи, а чл.25, ал.3 определя, че фискалната бележка се издава при

извършване на плащането. Съгласно чл. 186, ал. 1, б. "а" Принудителна административна мярка запечатване на обект за срок до 30 дни, независимо от предвидените глоби или имуществени санкции, се прилага на лице, което не спазва реда или начина за издаване на съответен документ за продажби, издаден по установения ред за доставка/продажба. Следователно при установено по съответния ред неспазване на задължението за отчитане на продажбите чрез издаване на фискален касов бон или касова бележка от кочан, административният орган, при условията на обвързана компетентност, налага на търговеца принудителна административна мярка "запечатване на обект и забрана за достъп до него". При определяне продължителността на срока, органът действа при условията на оперативна самостоятелност, което следва от използвания в чл. 186, ал. 1 израз "до 30 дни", като съобразява продължителността на срока на мярката с оглед на всички факти и обстоятелства в конкретния случай.

Неоснователно е оплакването на жалбоподателя, че оспорената заповед е немотивирана и в противоречие с целите на закона, прогласени в чл.22 ЗАНН и с принципа на пропорционалност, установен в чл.6 АПК. В настоящия случай нарушение на разпоредбата на чл. 118, ал. 1 във вр. чл. 3 от Наредбата е установено от органите по приходите при извършена проверка, обстоятелствата от която са отразени в протокол АА № 0082431/06.02.2021 г. Протоколът, съставен по установения ред и форма от органите по приходите в кръга на правомощията им, се ползва с материална доказателствена сила за извършените от органите по приходите действия и за установените факти и обстоятелства, съгласно чл. 50, ал. 1 от ДОПК. Само по себе си установяването на нарушението е достатъчно условие органът по приходите да наложи ПАМ. В заповедта са изложени конкретни мотиви относно срока. Посочено е, че неиздаването на фискален касов бон винаги води до негативни последици за фиска. Посочено е, че тези последици са налице независимо от стойността на неотчетената от касовия апарат покупка. Посочено е, че неиздаването на фискален касов бон засяга интересите на потребителите – невъзможност да бъде върната закупена дефектна стока, да се претендира възстановяване стойността на стоката, да се претендират вреди от закупената стока. При определяне на срока административният орган е съобразил характера и вида на извършваната от жалбоподателя дейност - касае се до търговски обект за продажби на дребно на плодове и зеленчуци, т.е. нарушителят извършва по занятие търговска дейност и следва да е запознат с изискванията на закона относно издаването на касов бон за всяка покупка. Посочени са и с изискванията на закона относно издаването на касов бон за всяка покупка. Посочени са и целите на наложената ПАМ - промяна в начина на дейност в търговския обект и недопускане на вреда за фиска.

Принудителната административна мярка като всяка принуда е насочена да въздейства върху нарушителя чрез неблагоприятни последици за него, като поведението му се насочва към спазване на определения с правните норми начин на действие. За извършването на тази промяна на действие е необходим определен срок, който съгласно закона е до 30 дни. При съобразяване на принципа на съразмерност и като е взел предвид тежестта на нарушението, административният орган е определил 14-дневен срок на мярката, при 30-дневен максимален срок. В случая, административният орган е действал целесъобразно при упражняване на предоставената му оперативна самостоятелност. В случая принудителната административна мярка е наложена за срок от 14 дни, който е съразмерен на

извършеното и е съобразен с целената превенция за преустановяване на лошите практики в обекта, както и с необходимото време за създаване на нормална организация за отчитане на дейността от търговеца.

Предвид гореизложеното съдът намира, че жалбата е неоснователна и следва да бъде отхвърлена.

На основание чл. 81 ГПК във вр. с чл. 144 АПК съдът дължи произнасяне по претенциите на страните за присъждане на разноски. Ответникът не е представил списък на разноските по чл. 80 ГПК, но това обстоятелство не освобождава съда от задължението по чл. 81 ГПК, а единствено лишава страната от правото да иска изменение на решението в частта на разноските.

С оглед изхода на спора и по аргумент от противното на чл. 143, ал. 1 АПК на жалбоподателя не се дължат разноски, като при отхвърляне на претенцията за разноски, съобразно константната практика на ВКС, не се постановява нарочен диспозитив.

На основание чл.143, ал.3 АПК на Националната агенция за приходите следва да се присъди юрисконсултско възнаграждение. Размерът на същото, предвид фактическата и правна сложност на делото и предприетите от пълномощника на ответника съдопроизводствени действия следва да бъде в минималния размер, установен в нормата на чл. 24 от Наредбата за заплащането на правната помощ – 100 лева.

Така мотивиран , на основание чл. 172, ал. 2 от АПК, съдът

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на [фирма], ЕИК:[ЕИК], със седалище и адрес на управление [населено място], ж.к. „М.-III“, бл.№ 349, вх.2, ет.8 , ах. № 45 срещу Заповед № ФК-С938-0082431/15.02.2021 г., издадена от началник отдел „Оперативни дейности“-С. в Главна дирекция „Фискален контрол“ при ЦУ на НАП.

ОСЪЖДА [фирма], ЕИК:[ЕИК], със седалище и адрес на управление [населено място], ж.к. „М.-III“, бл.№ 349, вх.2, ет.8 , ап. № 45, да заплати на Национална агенция по приходите юрисконсултско възнаграждение,в размер на 100 /сто/ лева.

Решението подлежи на обжалване с касационна жалба пред Върховния административен съд в 14-дневен срок от съобщаването му на страните.

СЪДИЯ: